

TRUYỆN CỔ TÍCH VIỆT NAM ĐẶC SẮC

THẠCH SÙNG CÒN THIẾU MẸ KHO

MINH PHONG

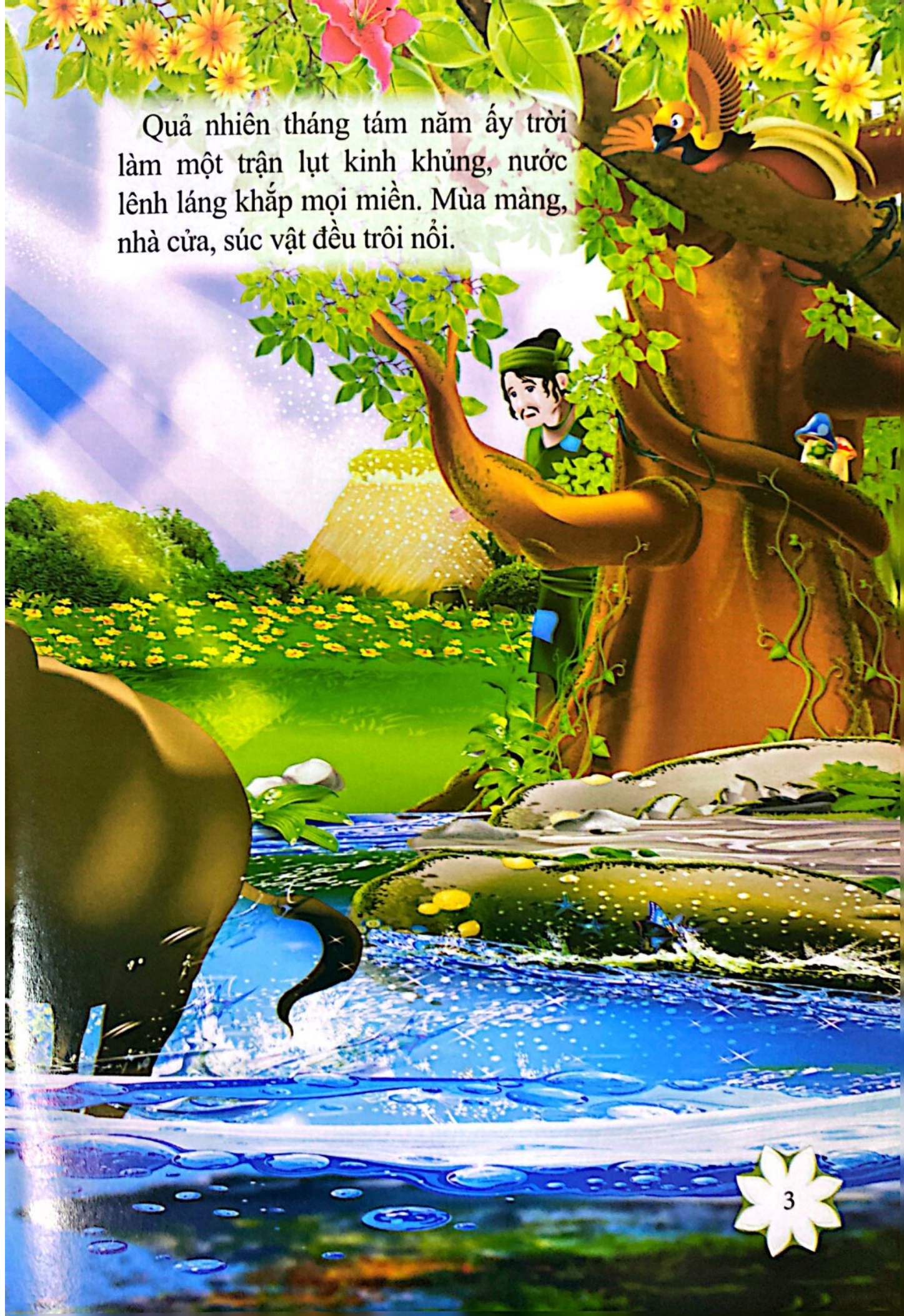

Ngày xưa, có hai vợ chồng nghèo khó tên là Thạch Sùng. Họ sống chui rúc trong một túp lều gần chợ, xin ăn qua ngày. Cuộc sống rất vất vả. Nhưng Thạch Sùng là người có nhiều thủ đoạn. Từ lâu hai vợ chồng hắt ăn nhịn để dành, lần hồi góp nhặt một số vốn chôn ở góc nhà. Số tiền ấy ngày một lớn mãi lên, nhưng họ vẫn giả bộ nghèo khó, làm nghề hành khất như cũ.

Một hôm, Thạch Sùng đi xin về muộn. Dọc theo bờ sông hắn trông thấy hai con trâu ngoài khe núi về lội xuống dưới đầm nước húc nhau chí tử. Hắn đoán biết ấy là điềm trời sẽ cho mưa lụt to, nên từ đó có bao nhiêu tiền chôn, hắn đào lên đong gạo tất cả.

Quả nhiên tháng tám năm ấy trời
làm một trận lụt kinh khủng, nước
lên lảng khắp mọi miền. Mùa màng,
nhà cửa, súc vật đều trôi nổi.

Nạn đói khắp mọi nơi. Giá gạo từ một tăng lên mười rồi dần dà tăng lên gấp trăm. Thế mà vẫn không có gạo bán. Thạch Sùng chờ đến lúc dân chúng cùng kiệt mới đưa số gạo tích trữ của mình ra. Có những nhà giàu phải đổi cho hắn một thỏi vàng mới được một đấu gạo.

Từ khi có vốn, hai vợ chồng Thạch Sùng thôi nghề bị gậy. Họ đem tiền cho vay một vốn năm, bảy lớp lãi. Thế rồi chẳng bao lâu Thạch Sùng nghiêm nhiên trở thành một người giàu có.

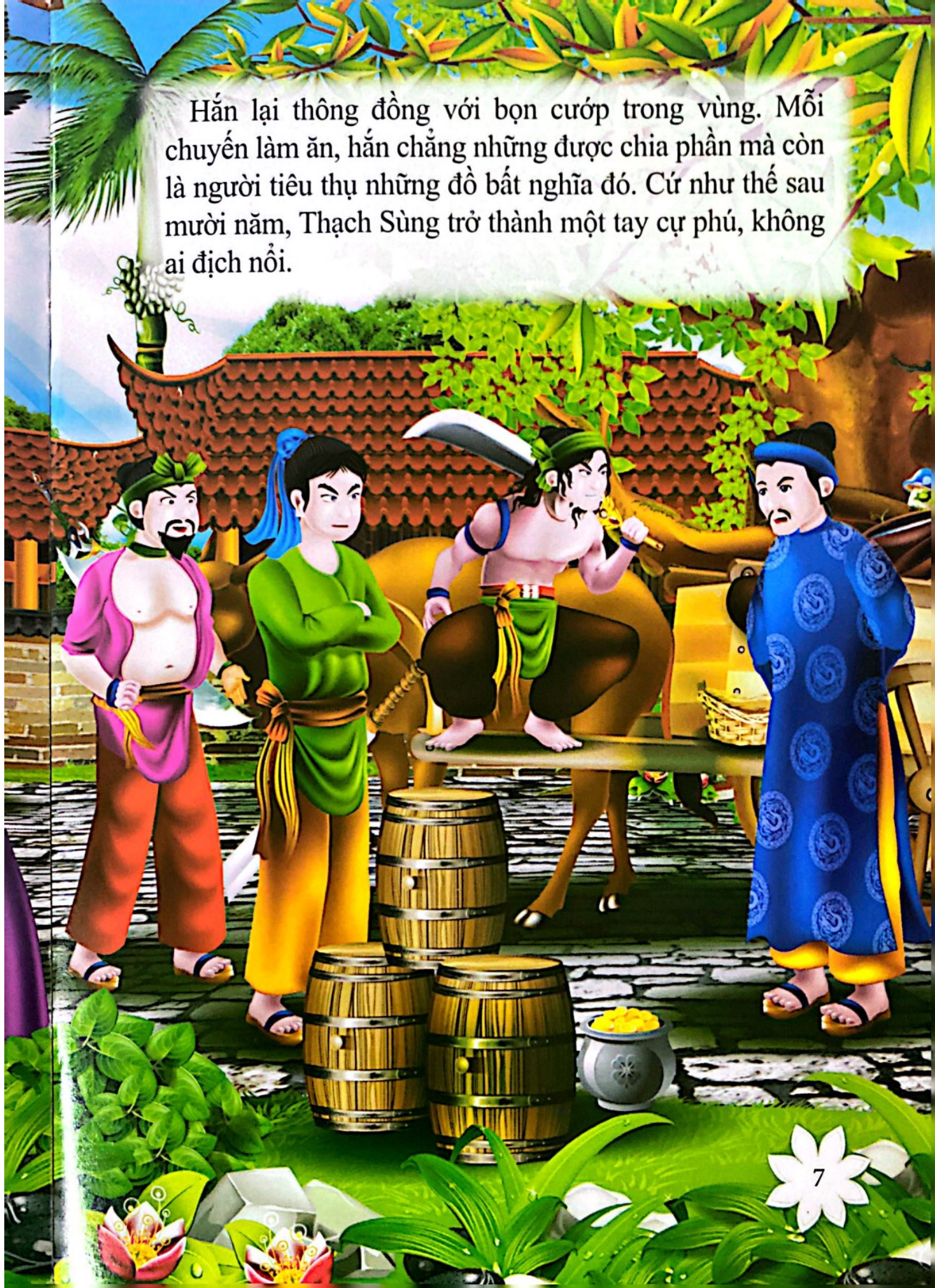

Hắn tậu biết bao là trâu bò, ruộng vườn, những thứ ấy mỗi năm một nhiều lên mãi. Nhưng Thạch Sùng còn có mảnh khỏe làm tiền khác. Ngoài việc thu lúa rẻ, cho vay lãi, hắn còn buôn bán lớn. Thuyền của hắn đi khắp mọi cửa biển.

Hắn
chuyên
là ngư
mười
ai đi

Hắn lại thông đồng với bọn cướp trong vùng. Mỗi chuyến làm ăn, hắn chẳng những được chia phần mà còn là người tiêu thụ những đồ bất nghĩa đó. Cứ như thế sau mười năm, Thạch Sùng trở thành một tay cự phú, không ai địch nổi.

Có nhiều tiền, Thạch Sùng dâng vua bao nhiêu là ngọc ngà châu báu, nên sau đó được Vua phong tước quận công. Hấn ở kinh thành, xây dựng phủ đệ không khác gì phủ đệ của ông hoàng bà chúa. Hấn bây giờ sống một cách xa xỉ đến nỗi trong nước trừ Hoàng đế ra, khó có người nào dám sánh bằng.

Hồi đó, ở kinh đô có một người em hoàng hậu họ Vương. Hắn cũng là một tay cự phú nổi tiếng xa xỉ vào bậc nhất. Một hôm, hắn gặp Thạch Sùng trong một bữa tiệc đủ các bậc vương công đại thần. Câu chuyện dần dần chuyển thành một cuộc khoe của giữa hai người. Nghe bọn họ không bên nào chịu thua bên nào, có một vị quan dân xếp: “Hai người cãi nhau như thế không lợi ích gì cả. Có chứng có cứ thì chúng tôi mới tin. Hai người đưa vật quý giá ra cho chúng tôi thấy. Ai thua phải cho bên được mười thúng vàng”. Cả hai nhận lời. Đến ngày đấu, có mấy vị đại thần ra làm chứng cho bọn họ.

Hai bên ký vào giấy giao ước. Hoàng hậu lo cho em mình thua cuộc nên phải thêm mấy viên quan hoạn nhiều mưu trí đi theo giúp sức. Đầu tiên, Vương sai lấy lụa căng ra làm màn trần trong các dinh thự của mình. Đến lượt Thạch Sùng, hần sai lấy gấm căng trần trướng tất cả nhà cửa của hần. Thấy vậy Vương sai lấy thủy tinh lợp tất cả phủ đệ của mình, khiến cho chúng trở thành những tòa lâu sáng choang như ngọc.

Nhưng đôi lại, Thạch Sùng sai lấy ngọc thạch cho thợ cắt ra từng phiến lát cái sân trước nhà. Mọi người đều tấm tắc khen ngợi Thạch Sùng. Cuộc đấu lại tiếp tục, cả hai còn khoe nhiều nữa không ai chịu thua ai.

Nh
ngườ
thú h
Thạc
khá

Thạch Sùng lại đem
một con Thiên Lý mã ra
khoe. Mọi người xúm
nhau lại xem và tán tụng
con ngựa quý.

Nhưng Vương lại sai
người đem đến một con
thú hai cái đầu. Lần này
Thạch Sùng yên lặng
khá lâu.

Ai cũng tưởng Thạch Sùng hết vật quý. Nhưng bất ngờ hắn rút ra một viên ngọc và nói: “Ta có một viên ngọc, mùa nóng đeo thì mát, mùa rét đeo thì ấm. Ta chắc trong thiên hạ có một không hai”. Thấy thế họ Vương bắt đầu bối rối. Đúng lúc đó có một viên quan hoạn nói nhỏ vào tai mấy câu. Thế rồi Vương quay lại hỏi Thạch Sùng:

“Nhà ngươi tuy rất giàu có đầy nhưng mà không đủ. Ta thì cho rằng thế nào nhà của ngươi cũng thiếu nhiều đồ vật”. Thạch Sùng liền cho rằng nhà hắn không thiếu thứ gì. Thạch Sùng đang con đặc trí nên đã lại đánh cược nếu nhà hắn thiếu thứ gì sẽ mất toàn bộ gia sản cho họ Vương.

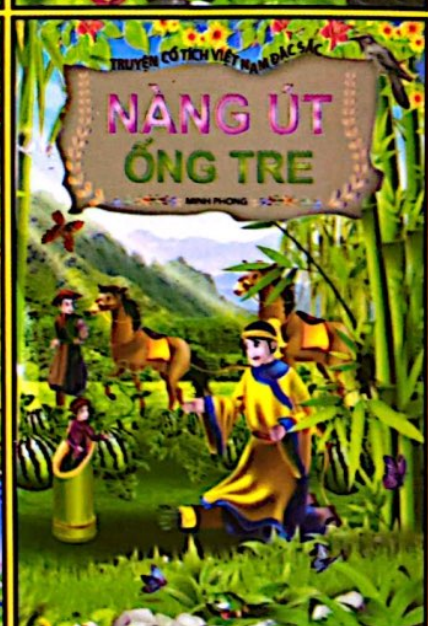
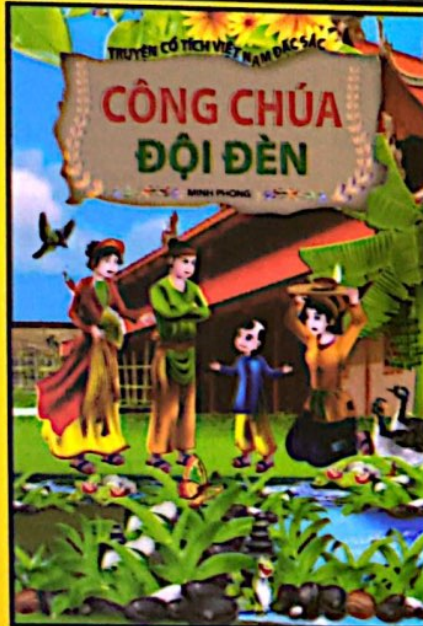
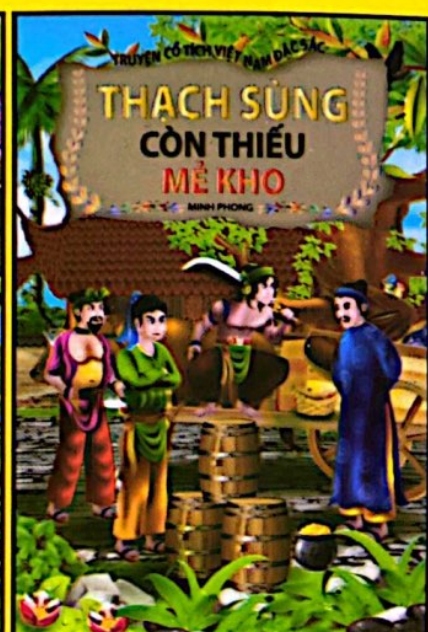
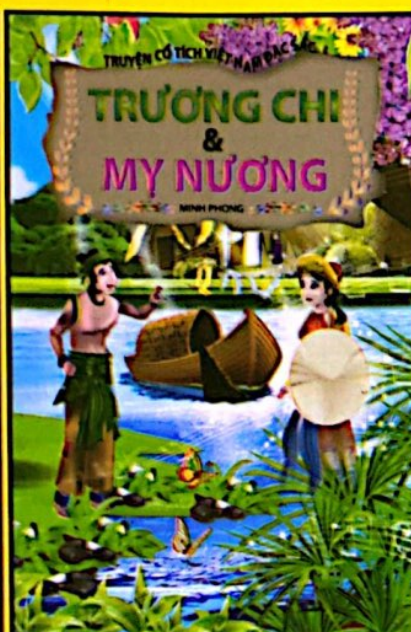
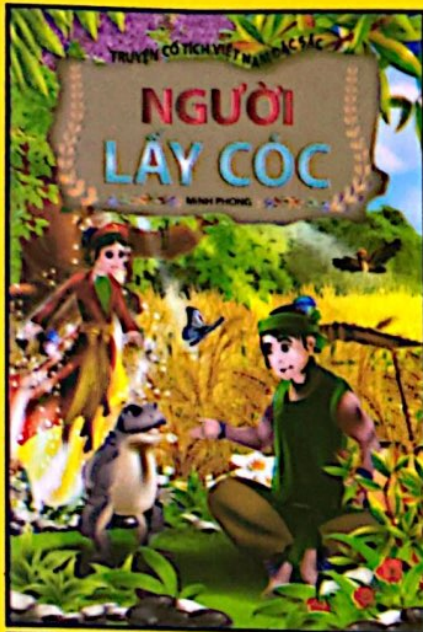
Thế rồi trong cơn kiêu căng cực điểm, Thạch Sùng bắt Vương cùng ký tên vào giao ước mới. Khi xong, họ Vương bảo: “Nhà ngươi hãy đưa ra mau cho các vị xem mẻ kho của nhà ngươi đi”. Nghe đến đó, Thạch Sùng giật mình toát mồ hôi. Mẻ kho là thứ gì hần cũng đã biết. Đó là thứ nôi đất mẻ chỉ nhà nào cùng khổ lắm mới dùng để nấu thức ăn. Nhưng hần vẫn cố giục bọn đầy tớ lục khắp nhà xem sao. Tìm đi kiếm lại mọi nơi mà vẫn không thấy đâu.

Thế là Thạch Sùng thua cuộc. Hắn cay đắng nhìn tất cả gia sản, vợ con lọt vào tay họ Vương. Họ Vương cho người làm tổng cổ Thạch Sùng ra khỏi cửa: “Bây giờ đây là dinh thự của Vương Quốc Cửu, từ đây về sau ta cấm người bèn mảng tới đây! Thôi, đi mau đi...”. Còn lại một mình trong túp lều, nơi ngày xưa hắn đã từng ở, hắn chất lười tiếc cho cơ nghiệp của mình. Rồi sau đó hắn chết hóa ra con thạch sùng, thỉnh thoảng lại chất lười kêu lên mấy tiếng “Thạch! Thạch!” là vì thế. Ngày nay người ta có câu tục ngữ: “Thạch Sùng còn thiếu mẻ kho” có ý nói trên đời này khó ai được hoàn toàn đầy đủ.

TRUYỆN CỔ TÍCH VIỆT NAM ĐẶC SẮC

NHÀ SÁCH MINH LÂM GIỮ BẢN QUYỀN

PHÁT HÀNH TẠI NHÀ SÁCH MINH LÂM

52 Hai Bà Trưng - Hoàn Kiếm - Hà Nội
ĐT: 043. 9 427 393. ĐT/Fax: 043. 9 427 407- 043.9 387 391
Website: nsminhlam.com.vn-Email: nsminhlam@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản

Bùi Việt Bắc

Biên tập: Hồng Tú

Vẽ bìa: Minh Lâm

GIÁ: 11.500Đ

In 3000c, khổ 14,5x20,5, tại Cty cổ phần Văn Hóa Hà Nội. ĐKKHXB: 1065-2014/CXB/10-30/HĐ.
QĐXB: 993-2014/QĐ-HĐ. MSSQT: ISBN:978-604-86-2232-9. In xong và nộp lưu chiểu năm 2014.